

KLJUČ VJEČNA BLAŽENSTVA

Glazbeni program 63. Dubrovačkih ljetnih igara: dir. Stephen Cleobury, Zbor Kraljevskog koledža iz Cambridga, solisti: Evelin Novak, sopran, Diana Haller, mezzosopran, Ivan Turšić, tenor, Goran Jurić, bas, Simfonijski orkestar Hrvatske radiotelevizije, Dominikanska crkva, 20. kolovoza 2012.

Odavno u Dominikanskoj crkvi nije bilo na okupu toliko glazbenika kao na izvedbi Mozartova *Requiema* koju su pod ravnanjem Stephena Cleoburyja izveli Zbor Kraljevskog koledža iz Cambridga, četvero mladih hrvatskih pjevača te Simfonijski orkestar Hrvatske radiotelevizije. Prije *Requiema* Zbor Kraljevskog koledža iz Cambridga, uz pratnju orkestra umilno je otpjevao poznati Mozartov *Ave verum corpus u D-duru, K 618*, nakon čega nije bilo pljeska slušateljstva koje je s nestrpljenjem očekivalo glavnu skladbu večeri.

Requiem je posljednje djelo koje je Mozart počeo skladati 1791. Oprezno vođen naputcima grofa Franza von Walsegg- Stuppacha koji je naručio posmrtnu misu posvećenu svojoj preminuloj supruzi, Mozart je pisao partituru na samrtničkoj postelji, a nakon što više nije mogao nastaviti sa skladanjem između ostalog je rekao da je to i njegov rekvijem. Četvrtog travnja 1787. Mozart piše svome ocu: „Budući da je smrt pravi kraj našega života, sprijateljio sam se ima već dugo s tim pravim prijateljem čovjeka, tako da slika smrti nema za mene, ne samo nešto strašno, nego ima mnogo što umiruje i tješi. Zahvaljujem Bogu na sreći što mi je dao priliku da sam spoznao kako je smrt ključ koji otvara pravo vječno blaženstvo...”

Osam taktova *Lacrimosae* su zadnje Mozartove note, a njegov učenik Franz Xaver Süssmayr dovišio je skladbu. Pitanje udjela Mozarta i Süssmayra u toj misi za pokojne postalo je predmetom rasprave. No kako bilo da bilo Mozartov duh lebdi nad skladbom, u njemu nema bunta, nema prkosa, nema protesta, bogata harmonija u kojoj se upliću neizmerno lijepe teme, razvija se polifonija, fuge, dvostruke fuge, sve je čisto i bistro. Središnje mjesto u Mozartovu *Requiemu* ima zbor. Iako izvedbu Zbora Kraljevskog koledža iz Camridga karakterizira lijepo i čisto pjevanje, kako dječaci pjevaju ženske glasove, bilo je primjetno da u nekim dijelovima djelo nije imao potrebnu voluminoznost i grandioznost koju zahtijeva njegova izvedb. Izvedbe četvoro hrvatskih solista karakteriziralo je visoko pjevačko umijeće. Simfonijski orkestar HRT-a imao je korektni udio, uz poneku nepreciznost u puhačkim dionicama, dok je dirigent Stephen Cleobury odmjerenim pokretima sigurno vodio izvedbu i naglašavao dramatiku. Cjelokupni je dojam bio pozitivan, što je slušateljstvo nagradilo gromoglasnim pljeskom.

Kako Zbor Kraljevskog koledža iz Cambridga dolazi iz zemlje engleskog jezika to su zasigurno poželjeli nešto otpjevati i na svom jeziku, pa se odabrali tri broja iz oratorija Mesija Georga Friedricha Händela što je bilo sasvim simpatično, a publika je kao dodatak izmamila i *Aleluju* iz spomenutog oratorija.

© Ileana Grazio, *KLASIKA.hr*, 22. kolovoza 2012.